

ХОРО

Капна крушка на ливади,
трепна овчаръ, кротко заспалъ.
Па разтири сиво стадо,
па си наду меденъ кавалъ.

Юрнаха се отдалеко,
буйни момци съ пъстри вѣнци,
тежки старци, баби леки,
млади моми съ модри очи.

Първи стигна дѣдо Ради,
съ черенъ калпакъ, съ бѣло перо,

та поведе луди-млади,
та завъртѣ вито хоро.

Скача дѣдо, редъ не пуца, —
дръжте сега, стари крака!
Ще ви купя азъ обуца,
шити въ града съ чудна игла.

Всѣка буйка — спретна, новка,
вжтре навредъ — ало кечѣ.
А на острата ѝ човка —
медно звънче съ ясно гласче.

Ас. Разцвѣтниковъ